

faa paa en saadan Anstalt, er i hvert Fald meget tarvelig, men man vil ikke paa nogen af disse Institutioner, selv med den yderste Grad af Økonomi, kunne forpleje disse Mennesker for den Løn, som den danske Sømand og Søfyrbøder faar. Og hvad er saa Resultatet? Der bevilges her paa Finansloven mange hundrede Tusinde Kroner til Bekæmpelse af Tuberkulose, til hygiejniske Foranstaltninger til Helbredelse af Sygdomme. En af Følgerne af den slette Løn, vore Sømand faa, er, at indenfor denne Stand hærge Tuberkulose og Tyfus sygdomme, og at deres paarørende, Kone og Børn, komme til at ligge det offentlige til Byrde. Her er en Samfundsinteresse at forsvare, og det er Rigsdagen, der er kaldet til at forsvare den. Denne Samfundsinteresse falder paa det nøjeste sammen med den menige Sømands Interesser.

Nu vel, siger jeg, i England har den radikale Regering gjort Skridt til en Lovgivning som den, jeg omtaler her. Jeg har ikke kunnet skaffe mig bestemt Oplysning om, hvorvidt det Lovforslag, der blev stillet af den nuværende radikale Regering, om, at Mindstelønnen for en Arbejderkvinde for 10 Timers Arbejde skulde være 2 sh., er gennemført, men Forslaget er vedtaget i det engelske Statsraad, og det store engelske radikale Parti og det engelske Socialdemokratis Repræsentanter i Parlamentet have givet det deres Tilslutning foruden mange konservative Medlemmer. Altsaa, den engelske Regering og Rigsdag have tydeligt sagt: Vi ere paa det stærkeste interesserede i, at Kvinderne ikke blive sultelønnede, det er Kvinden, der er den daarligst lønnede, og nu paabyde vi ved Lovgivningsforanstaltninger, at Mindstelønnen, man maa byde en Kvinde for 10 Timers Arbejde, er 2 sh. Det er ogsaa en af de Veje, vi skulle, fordi der er mange fattige Folk, Kvinder deriblandt, som ikke ere i Stand til at organisere sig, og selv om de faa en Organisation, kunne de kun efter meget Besvær naa at hæve den lille Løn, de have, op i en rimelig Højde. Ærede Medlemmer vide godt, at en Lønforhøjelses Størrelse altid retter sig efter Lønnens Størrelse. Har en Embedsmand f. Eks. 4,000 Kr. om Aaret, kan man ikke være bekendt at give ham 100 Kr. i Lønforhøjelse og heller ikke 200 eller 500 Kr., han skal have 1,000 Kr. Og har en Mand 3,000 Kr. i Løn, maa han have 300 til 400 Kr., men har han kun 800 Kr. i Løn, kan man nok nøjes med at give ham 50 Kr. mere.

Saaledes gaar det ogsaa i det private Liv, og derfor have disse brillante Folk, vore Søfolk, saa nøjsommeligt ved at komme op.

Jeg skal ikke her komme ind paa at gentage eller referere, men blot genkalde i Erindringen alle de mange skønne Ord, som i Prosa og Digt have lydt til den danske Sømands Ære, men som ikke have været andet end Ord, Ord og atter Ord. For den menige jævne Sømand har det kun været Ord, han er bleven prist højt ved Sang og Bægerklang, men i det daglige Liv har man ikke taget mindste Hensyn til den haardt arbejdende Mand, som sætter Liv, Helbred og Førlighed ind, og som maa savne Familielivets Hygge og ofte den Hjemfølelsens Glæde, som bestaar i at leve sammen med andre i et velordnet og højt kultiveret Samfund. Jeg vil slaa til Lyd for den Tanke, at den danske Udenrigsminister og Regering forhandle med den norske og svenske Udenrigsminister og Regering om at tage Spørgsmaalet om at fastslaa en ensartet Mindsteløn for alle Søens Mænd under Overvejelse. Tanken vil maaske i Øjeblikket være at betragte som en blot skøn Tanke og maaske ville nogle sige, at det er en Utopi, men den vil en Gang blive til Virkelighed ikke alene for Sømands Vedkommende, men ogsaa for mange andre, fordi Samfundets første Pligt er at beskytte og varetage de svages Interesser overfor de stærke, og jeg kunde finde mange Analogier i vor Lovgivning, som vise Berettigelsen af de Krav, jeg her fremsætter.

Der er en anden Side ved hele vore meget haardt arbejdende Søfolks Stilling, som jeg ligeledes skal tillade mig at anmode Regeringen om at have Opmærksomheden henvendt paa, og det er Kostforholdene om Bord. Her ere vi tilbage for enkelte andre Lande, omend vi ere forud for nogle, men vi ere tilbage, skønt der i dette Land vistnok spises bedre Mad, end der spises i mange andre Lande. Det gælder i alt Fald for den lille Sømand, den haardt arbejdende Mand, at paa Søen er hans Mad ikke, hvad vi maa kalde god dansk Mad. Saaledes er Forholdet paa mange Skibe. Jeg vil fremhæve i min Kritik og Omtale af Sømandens Forhold, at der er en Række Selskaber, hvis Ledere det er magtpaaliggende, saa vidt de kunne forene det med Selskabets Interesser, at varetage den menige Sømands Interesser. Jeg skal bl. a. nævne, hvor smukt den tidligere Direktør for Det forenede Dampskibsselskab Admiral Richelieu omtalte de arbejdende Sømand. Han havde været